

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

121179

ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Ήτανε Μάρτης. Τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει ἀπὸ δύο ὧρες κ' ὁ ἥλιος ἔφεγγε λαμπρὸς καὶ κωντερὸς ἀκόμη μέσα στὸν καθαρὸ γαλάζιο οὐρανὸ, ὅπου κάποια σύννεφα ἄσπρα καὶ σταχτιὰ ἀνάλαφρα ἐταξίδευαν. Ὅλοι οἱ χωριάτες ἦταν στὸν κάμπο ἐδούλευαν παντοῦ τὰ χωράφια: ἔσκαφταν τὴν γῆ, ξερίζωναν τὸ πράσινο χόρτο, ἔσπερναν τὴν ὄψιμά καὶ, κείνην τὴν ὥρα μάλιστα, ἡ ἐργασία ἦταν σ' ὅλην τὴν ἀναψή της, σὰ νὰ βιαζόταν καθένας ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο ἢ νὰ τελειώσει τὸ ἔργο του, ἢ ν' ἀφήσει λιγώτερη δουλειὰ γιὰ τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ ξημέρωνε.

Κι' ὁ Γιώργης Ἀράθνης ἐπιοτατοῦσε τὴν ἔργονα τοῦ χωραφιοῦ του. Εἶχε δουλέψει κι' ὁ ἴδιος ὅλη μέρα κ' ἐκαθόταν τώρα δίπλα στὴν μισρὴ πόρτα τοῦ ἀχυρένιου καλυβιοῦ του, ἀπάνου σ' ἓνα χονδρὸ μακρὸ ξύλο, στὸν ἴσιον πῶρορχνε τὸ ἴδιο τὸ καλὶβι. Ήταν ἓνας ἀντρος σαραντάρης, μέτριος στὸ ἀνάστημα καὶ λιγδός, μὲ γαλάζια μάτια, μὲ ξανθὰ μακρὰ μουστάκια ποῦ τοῦπεφταν ὡς στὸ λαϊμὸ, μὲ ἀξίριστα γένεια. Ἐφοροῦσε μίαν ψάθα στὸ κεφάλι, εἶχε ριχτὴ τὴ ζακέττα του πάνου στὶς πλάτες, ἦταν ξυπόλητος κ' ἐκάπνιζε ἓνα χοντρὸ τσιγάρο. Ἐνας ἀσκημιος στίλος μαῦρος κι' ἄσπρος ἦταν κουλουριασμένους στὰ πόδια του.

Μπροστὰ του ἀπλωνόταν τὸ μεγάλον χωράφι του,